

Vyjeli jsme ze Zvonařky ve 22.30 do Košic, kam jsme dojeli před 7 hodinou ranní.

Odtud jsme chtěli pokračovat do Užhorodu. Jenomže SAD ještě neaktualizovalo starý jízdní řády a autobusy který měli jet, prostě nejely! Tak jsme si počkali chabě 2 hodinky v nádražní hale a hodinku na zastávce, protože řidič nemohl rozjet kasu. Jelikož ukrajinců, kteří chtěli jet jako my do Užhorodu bylo dost, tak nakonec přistavili ještě jeden autobus. Problém byl jenom v tom, že nikdo nevěděl kam ten druhý autobus jede!

Nakonec jsme vyjeli do Sobranců, kde jsme přesedli na autobus do Vyšného Nemeckého. Asi 100m před vesnicí autobus vezoucí 30 ukrajinců 2 čechy a jednoho slováka prudce odbočil do leva a jel asi 4 kimolety do vesnice Husák. Tam vysadil 1 slováka a jel 4 kimolety zpátky, aby vysadil 30 ukrajinců a 2 čechy téměř na stejném místě kde změnil směr.

Odtud jsme šli pěšky na hranice. Což o to slovenskýma jsme prošli hladce, větší sranda však byla na ukrajinské straně. Při vstupu jsme dostali cár čtverečkovanýho papíru s načmáraným P 2, propiskou, další člověk nám dal obigátní dotazníček který se musí vyplnit. S vyplněným dotazníčkem ke strachovce, kde dostanem půlku dotazníčku s razítkem. Razítko dostane i onen cár papíu s nápisem P 2, který odevzdáme při odchodu. Tak! Ještě kimolet a jsme v Užhorodě!

Sedáme na maršrůtku a jedem na vagzál. Vystupujem zastávku před nádražím, měníme dolary na hrivny, kupujeme první čeburek a jdeme na autobus do Rachova. Náš autobus mezi strými Ikarusy, a Karosami vypadá jako z jiné planety. Začínáme se těšit na jízdu s tímto letadlem! Chvíli po usednutí do čalouněných sedadel, ještě nevybalených z igelitu, zjišťujeme že to co nás poveze tři hodiny do Rachova, se jmenuje YOU YI!

Chvíli po rozjezdu začínáme litovat, myslíme že se to rozpadne. A to je ten krypl starý jen měsíc!

Do Rachova jsme přijeli v osm hodin večer, našim směrem nic nejede, tak si hledáme nocleh. Nakonec jsme našli Kimnaty vypočiňka přímo nad budovou vlakového nádraží. Cena osm hriven na osobu, což je asi 35 Kč. hovoří jasně, jdem do toho!

V osm ráno, nás Maršrůtka zaveze do Kvasů kde vystupujem a vyrážíme do kopečka. Zatím to vypadá, že sněžnice co si táhnem na hřbetech nám budou k ničemu. Je Štědrý den a po sněhu ani památky, tak alespoň posnídáme na trávě u oborohů a jdeme poloninou Svidovce, kde při pohledu vzhůru tušíme sních.

Po Dvou hodinách chůze, pod našima botama zakřupe první sních a téměř současně vejdem do mlhy husté tak, že by se dala krájet. Asi v 1500m. u polozbořeně salaše nasazujem sněžnice. Sněhu je celých 15 cm! Po hodině chůze docházíme na malou Bliznici. Sejdeme a mezi malou a velkou Bliznicí vaříme čaj a pojídáme stuhlé rozinky. Fotím nádherné scenerie které vytváří inverzní oblačnost a den chýlící se k večeru. Vyběhnem na Bliznici, 1883m.n.m. Scházíme do sedla mezi Bliznicí a Drahobratem, stavíme stan a připravujem štědrovečerní tabuli.

Vánek, který nám příjemně foukal do zad, se v noci otočil a zesílil tak, že ráno se nedalo ani vařit. Tak jsme za nezměrného úsilí složili stan a hladoví vyrazili. Asi po hodině chůze jsme došli na místo kde bylo závětrí a mohli si uvařit a zahnat dotěrný hlad. Jen co jsme opustili vařící místečko, už nás opět vítr sráží k zemi.

Naše neprošlapaná trasa se mění na cestu projetou skůtry. Na rozcestí se rozhodujem pro Ust' Čornou a pokračujem ještě přes dva vrcholky, když kousek pod námi vidíme pleso a asi šest salaší. To by v tom byl čert, abychom se dnes nevyspali v pohodlí! Nevyspali. Ze šesti salaší nebyla obyvatelná ani jedna. Ta neměla tři stěny, další neměla dvě, no střechu neměla ani jedna. Zato výhledy na okolní poloniny červené od zapajícího slunce, stály za to!

Další den sice ještě foukalo, ale ve srovnání se včerejškem to bylo vlastně bezvětrí. Celý den máme krásně jasno a cesta příjemně ubíhá. Kolem poledne nerazíme na rozestavěnou turbázu, tak si v příjemném bezvětrí uvaříme čaj, trochu porelaxujem a tradá. Asi kimolet od turbázy jsou

salaše

i s kamínkami!!! při pohledu v pravo, vidíme vesnici. Je to Lopuchov. Začneme scházet do údolí. Cesta není nijak příkrá, ale za to pěkně zarostlá, evidentně se tudy moc často nechodí. Jdeme metr hlubokými vyježděnými koleji od Zilů. Konečně Lopuchov. Jdeme vesnicí asi hodinu a chytáme stopa do Ust' Čorné.

Odtud kolem tubázy Jalynka, nahoru na poloninu Krásna. Cestou potkáváme polozbořené bunkry maďarské linie Arpád. My však stoupáme do prudkého kopce. Po hodině dřiny nacházíme cestu vedoucí po hřebenové partii. Nicméně jdeme stále lesem, teprve ve třinácti stech metrech jakoby mávnutím kouzelného proutku les mizí a vidíme poloninu, která by opravdu byla Krásná, nebýt stavby plynovodu, který vede po hřebeni. Vyběhnem nahoru a sledujeme západ slunce. Když zmizí za obzorem, hledáme místo pro stan. Naštěstí jsem si všiml asi půl kilometru od nás salaše. Byla skvělá, chyběla jí jen část jedné stěny a střechu měla taky dobrou.

Druhý den ráno je sice ještě jasno, ale začínají se vytahovat mraky. Jdeme podél plynovodu, který vede po hřebeni. Místy je země tak rozrytá, jakoby jej stavěli včera, jenže jej dodělali už v roce 1975! Výhled nám zakryjí mraky a my vidíme jenom ten blbej plynovod! Občas se nám z mlhy vynoří pyramida trubek o průměru jeden a půl metru, občas ventil. Poději se dozvídáme že v roce 1998, když byly na Ukrajině povodně, sesuvy na Krásne poškodily i plynovod. Proto ty ventily. Asi za hodinku se před námi objeví Koločava. Než jí projdem k naší hospodě s názvem Četnická stanice, zabere to hodinku chůze. A to jsme došli téměř doprostřed. V pět večer usedáme do příjemné hospůdky, kde nás vítá Natálka. Po Juščenkovi a Timošenkové, třetí nejznámější ukrajinka v Česku. Dáváme si pirožky a kvas a čekáme na zbytek party, která má přijet dnes do Kolčavy. Vítáme se v půl osmé a sdělujem si zážitky z cesty. Jsme všichni unavení a zítra na nás čeká Piškoňa se svým vrcholem 1707m.

Ráno, ačkoliv jsme měli domluvenou snídani na osm, nikde ani šelst. Tak si i přes výslovný zákaz vaření na pokoji uvaříme snídani a čaj a v devět hodin vycházíme. Jdeme korytem řeky a často ji i brodíme, jiná cesta prý není. Pak narazíme na dřevorubce se Zilem a ukazují nám správnou cestu. Vrátime se kus zpátky a začnem stoupat po sotva viditelných pěšinkách vzhůru. Nad hranicí lesa nás opět vítá inverzní oblačnost. Když vystoupáme na vrchol, jsme těsně nad horní hranicí oblačnosti, tak že chvílemi vidíme kilometry daleko a chvílemi sotva na pár metrů. Když sestoupíme do údolí je už tma. Jdeme Koločavou dvě hodiny do naší hospůdky. Ptáme se Natálky Jak to že je Koločava tak dlouhá, odpovídá že Koločava jsou tři venice spojené v jednu, má 8500 obyvatel a je tu sedmdesát procentní nezaměstnanost. Za dob Sovětského svazu tu byla továrna na díly do letadel, která nyní nefunguje. V současné době se většina místních lidí žije samozásobitelským zemědělstvím a ostatní pracují jinde. Například ředitel místní školy pracoval v Praze jako zedník.

Za chvíli se do hospody nahrne zájezd českých turistů, kteří sem přijeli oslevení Silvestra, prý budou spát ve škole. Ihned nám nabídnou, jestli se nechceme 1.1. s nimi svázat do Brna. Rádi nabídku přijímáme.

Ráno se chystáme na Strimbu vysokou 1719m když se to dozví lidi ze zájezdu devět se k nám okamžitě přidává. Nakoupíme v magazínu nějaké dobroty na cestu a jdeme do sedla Prislop odkud stoupáme k vrcholu. Asi v 1500m nás zahálí zas ta blbá oblačnost a my vidíme sotva na pět metrů. Prodíráme se klečí a je nám jasné že v téhle mlze se na vrchol nedostaneme. Tak to ve výšce 1650m otáčíme. Jsou už dvě hodiny odpoledne a musíme myslet i na navrátila. Když sejdem do Kolčavy, začíná se stmívat.

Jelikož je většina lidí z naší party unavena tak přijímáme nabídku na výlet k Siněvirskému jezeru. Vyjždíme v deset, tak jdem na hřbitov, podívat se na hrob Nikoly Šuhaje. Je pochován spolu se svým bratrem a jeho hrob zdobí prostý železný kříž. Byl zabit svými kumpány v roce 1921. Jeho Eržika jej přežila téměř o třicet let a jejich dcera zemřela v dubnu 2006.

Nasednem do autobusu a jedem k Siněvirskému jezeru. Podle pověsti byla Siňa krásná dívka z bohaté rodiny a Vir statný ale chudý mládenec. Sinini rodiče jejich lásce nepřáli a najali vraha, který Vira zabil. Siňa jeho smrt oplakávala tak dlouho, až si vyplakala oči a na tom místě vzniklo jezero. Jinak se jedná o jezero ledovcového původu.

Od jezera se přesunujeme ke klauzuře, která měla za úkol na čas zvednout hladinu v řece aby jí bylo možno plavit vory. Fungovala do roku 1961. Po té řeku nahradily nákladní auta. Dnes je tu muzeum lesa a řeky. Bohužel povodeň v roce 1998 tuto zajímavou stavbu poškodila, jádro ale naštěstí zůstalo zachováno. Koukáme na koryto, kterým se dopravovaly klády jako v Pyšné princezně. Je prý dlouhé šest kimoletřů, ale neměřili jsme to. Pak zaplujem do koliby kde si dáme dve sto hram šašliky a zůstanem tam až do desíi večer.

Ráno máme v hospodě nachystanou snídani v osm. Dnes máme v plánudojít na Topas 1548m, druhý nejvyšší vrchol poloniny Krásna. Vede tam krásná cesta, ale my ji už známe, tak to vezmem po hřbetě ovčími cestičkami. Z počátku cesta příjemě stoupá, ale po chvíli se plazíme téměř po čtyřech. Troška sněhu a listí nepřijemě klouže. Konečně jsme nad hranicí lesa a můžeme jít normální chůzí. Procházíme kolem salaší a Topas se nám začíná halit do mraků. Navíc začíná nepřijemě foukat vítr. Když dojdem na hranu hřebene, vedoucí k vrcholu, rozhodujem se pro ústup. Nikomu se nechce jít kimoletř proti tomuto větru. Sejdem k salaším a rozhodujem se pro traverz přez dva hřbety. Není téměř žádný sníh, tak si to můžem dovolit. Asi po třech hodinách chůze scházíme k potoku který asi dvacetkrát brodíme. Nakonec skončí i brodění a my vyjdem na silnici kousek od Koločavy. Do hospody vcházíme v sedm večer. Lidi ze zájezdu už slaví Silvestra a my jsme zralí akorád do postele. Nakonec jdem spát až v deset.

Když vstanem, jdem na snídani a pomalu balíme. Odjíždíme ve dvě odpoledne a já si slibuju že zde nejsem naposledy. Cestou se ještě stavíme v Užhorodě utratit poslední hrivny, nakoupit Halvu a vodku. Na hranicích se slovenskem, nám prohlídnou bágly, jestli nepašujem do Evropské unie nějaký kontraband a můžeme pokračovat v krasojízdě. Do Brna přijíždíme bez úhony v deset ráno.

Tak to by bylo asi tak všechno. Ještě jména lidiček bez kterých by to nebylo ono:

Pavel, Verča, Víťa, Evka, Jára, Katka a Robert.

Přechod dvou polonin Pavel a Robert.